

STANKO PEHANI: KRALJ MATJAŽ.

DEKLA ANČKA.

Napisal F. S. Finžgar.

Mina, kako misliš?« Kajzar Anton se je dvignil pri peči in se naslonil ob komolec. Željno se je ozrl proti mizi, kjer je žena šivala raztrgane hlačke otroku Frančku. Ker je imel Francek samo ene hlačke, zato jih je šivala zvečer, ko je otrok spal. Žena ni dvignila glave nad šivanje in mu ni nič odgovorila.

Anton se je popravil na klopi še više, spustil noge na tla, sedel in se naslonil ob čelešnik.

»Mina, odgovori no! Kako si čudna!«

Ženi je obstala igla sredi poti, roke je spustila v naročje in pogledala moža preko zakajene, revne svetilke.

»Kako me gledaš? Nikar no! Sv. Juri se bliža!«

»Ali si čuden, ljubi moj! Teden dni že ne spim, tako me skrbi.«

Mož je pogrknil in v zadregi sunil lesenega zajca, ki je gledal izpod klopi.

»Seveda te skrbi. Kaj mene nič? Ampak kaj se hoče. Sedem ust — za delo pa le moja roka. Vsi bodo morali za kruhom in Ančka je najstarejša.«

»In njo najteže dam, Bog ve, zakaj!«

»I zakaj! Kokljica — vse bi rada imela pod krilom. Lepo bi bilo; pa si pomagaj! Kajža je rajža! Po svetu kaže vsem, ki se v njej rode.«

Mina je vnovič pričela vbadati v debelo zaplato in se je sključila še niže nad šivanje. Anton je vzel trsko z zidca pri peči in se zamišljen igral. Drobne šagice je ličkal od nje in jih metal na tla. Nazadnje je vrgel ogoljeno betvo trske pod klop.

»Torej, če nočeš, pa stradajmo. Bog ve, da bi rad za dva delal, ko bi imel še par njiv. Ali iz te edine ne morem izkopati več. Ne morem.«

Mož je vstal od peči in s trudno nogo šel do počrnele ure, prijel za verižico in jo navil, dasi še ni potekla. Žena se je ozrla za njim. Ves potr in žalosten se ji je zdel Anton.

Naredila je voz in odtrgala nit od zaplate. Spet je pogledala Antona, ki je stal pred uro in se zazrl v nemirno nihalo.

»Anton!«

Mož se ni zmenil.

»Anton, če ni drugače, naj se zgodi božja volja!«

»Kakor hočeš, Mina; Ančka je toliko tvoja, kakor je moja. Zato sem te vprašal. Če nočeš, pa bomo še rili eno leto ali dve kakorkoli. Samo Mocarju moram povedati.«

»Ali si hud, Anton?«

Žena je občutila v moževem glasu nejevoljo.

»Hud? Nič nisem hud. Mocar bo hud, ker sem mu jo takorekoč obljubil.«

»Torej naj gre. Če ne bo zanjo, si pa prebere!«